

я! Защо не дойде тукъ стареца бре, защо го не доведе? Декашенъ си ти?

— Ние сме отъ Могила... Не може да дойде стареца, господинъ сждия... болнавъ е... всѣки часъ може да се спомине... Че, ако речешъ, да вървимъ, господинъ сждия, докато е по-ранко...

— Ами като си отъ Могила, защо не ми би една телеграма — сърдѣше се момъкътъ — та да бѣхъ взелъ влака, ами си се окумилъ сега? Съ какво ще вървимъ по туй време? Не може! Ще чакате утре заранъ. За акълъ. Разбра ли?..

Човѣкътъ премѣсти кракъ.

— Азъ дойдохъ съ каруцата да те взема... Довечера по хладъ сме въ село...

Сждията разпери безнадеждно ржце къмъ директора.

— Загубена работа е тя, нашата, драгий, ами — карай!..

После се обърна къмъ Къня:

— Чувай! Върви въ сждилището, почакай да го отворятъ, кажи да ми донесатъ чантата и книжата! Хайде, бѣгай! Тука ще ме търсишъ.

Къню се засмѣ доволно, изгорѣлото опънато лице се нарѣза въ ситни бръчици